

sabırsızlık zamanı

aralık'20

“Şimdi Fransızca
Konuşma Zamanı”

İÇİNDEKİLER

Birleşik Gençlik Mücadelesi Üzerine.....	4-7
Dokunalım, Yıkılısınlar!.....	8-10
Umut Sosyalizmde.....	11-12
Zamanın Hızına Yetişmek.....	13-16
Marx'ın Ekonomi Politığının Temelleri - I.....	17-19
Eşitsiz Eğitim.....	20-21
Kazanacak Zaferlerimiz Var.....	22-25
Bizim Sorunsuz Bir Günümüz Geçmiyor.....	26
Sosyal Medyanın Gücü.....	27
Uğruna Ölünen Element Elmas.....	29-31

Merhaba Sabırsızlık Zamanı Okurları...

Aralık sayısı ile yeniden karşınızdayız. Hepimiz zor ve çetin günlerden geçiyoruz. Ekonomik kriz, geleceksizlik, gerici eğitim sistemi, devlet baskıları ve yasaklamalarından dolayı yaşadığımız sorunlar yetmiyormuş gibi salgının ciddi bir tehdit haline gelmesinden kaynaklı okullar yine kapatıldı, tekrardan online eğitime geçildi. Geçildi geçilmesine ama evinde interneti, bilgisayarı, tableti hatta dokunmatik telefonu dahi olmayan öğrenci arkadaşlarımız eğitimlerine devam edemiyorlar, bu imkanları olup derslerini takip edenler de derslerin sürekli donduğundan, kamera açma, derse katıma, sınavlara kamera önünde girme gibi zorunluluklardan kaynaklı eğitim sistemine öfke duyuyor. Liseliler 20 yaş altı sokağa çıkma yasağının getirilmesinden kaynaklı eve tıklarken, bizleri düşündüğünü söyleyen kapitalist devlet işçileri tikiş tikiş çalıştıkları fabrikalara, iş yerlerine, tersanelere, madenlere yani ölümün kucağına göndermeye devam ediyor. Çünkü bugünkü egemenlerin vazgeçemeyeceği tek şey onlara göre 'üretim ve tedarik zinciri' bizlere göre sömürü çarklarının durmayacağıdır. Sömürü çarkları dönedursun, faşizmin baskıları giderek koyulaşıyor ve topyekün bir diktatörlüğe yönelik adımlarını atıyor. İşte bu sayımızda bu gidişata karşı gençliğin geniş kesimlerinin ne yapması gerektiğini tartışırken, pandemi döneminde öğrenci gençliğin yaşadığı sorunları ve mücadele yollarını irdelleyeceğiz. Bir taraftan örgütlenme ve birleşik zeminde mücadele konularına değinirken, sosyal medyanın bugün kitle hareketlerinde oynadığı role birlikte bakacağız. Herkesin tartıştığı Z kuşağına dair birlikte fikir geliştireceğiz. Aralık sayımızda hepimizin ortak olan sorunlarına yönelik birlikte çözüm yolları ararken, kadına yönelik şiddete karşı sokağa çıkan binlerce kadına ve şiddetin kaynağının ne olduğuna dair kafa yoracağız, birlikte ekonomi politik öğrenmeye başlayacağız. Okur mektuplarının, çeşitli makalelerimizin olduğu bu sayımızı keyifle okumanız dileğiyle...

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

BİRLEŞİK GENÇLİK MÜCADELESİ ÜZERİNE

“Tüm genç arkadaşlarımızı birleşik gençlik mücadelemizin bir öznesi olmaya davet ediyoruz.”

Yaşadığımız toprakların mücadelesi tarihinde birleşik mücadeleye üzerine çokça yazıldı, çokça deneyim, pratik sergilendi. Bugün de yine birleşik mücadeleye dair tartışmalar devam ediyor. Neden bir birleşik mücadeleye dair tartışmalar devam ediyor. Neden bir birleşik mücadeleye zeminine ihtiyaç var, bunu açıklayarak devam etmek istiyoruz. Şu açıkça görülüyor ki, işçi sınıfına, kadınlara, gençliğe, Kürt halkına yönelik saldırılar hız kesmeden devam ediyor. Toplumun tüm kesimleri bu saldırılardan nasibini almış durumda. Bugün bu saldırılar sadece devrimcilere, Kürt halkına, gençliğe vs. dönük değil, mevcut dinci-faşist iktidara ve faşist devlete karşı en ufak bir söz söyleyen her insana yönelmiş durumda. En basit örneklerini izlediğimiz sokak röportajlarında net bir biçimde görebiliyoruz. Sokakta röportaj veren bir vatandaş iktidarı eleştirdiği için yakın zamanda tutuklandı. Yine iktidarı eleştiren ve bu sistemde insanca yaşayamadığını ifade eden vatandaşlar

gözaltına alındı. Bu bahsi geçen örnekler artık tekil örnekler olmaktan çıkmış durumda. İnsanlar her türlü sonucu göze alarak korku duvarlarını aşarak “yeter artık, canımıza tak etti” diyor. Bu öfkenin giderek yaygın bir ruh hali alması bizler için önemli bir göstergedir. Gençlik için geleceksizlik kaygısının ne denli büyük olduğunu hepimiz görmekteyiz. Yine genç işsizlik de yakıcı bir sorun haline gelmiş durumda. Geniş gençlik kesimlerinin hiçbirinin gerçekten bu sistemden en ufak bir beklentisi bile kalmadı. Sürekli olarak işsizlik ve geleceksizlik kısılcasına sıkıştırılmış olan gençlik bir çıkış yolu bulamadığı vakit hayatını bile sonlandırmayı, yani intiharını bile göze almakta ve bu durum çok sık bir şekilde yaşanmakta.

Tüm bu anlattıklarımızdan, geniş emekçi kesimlerde giderek kabaran öfkeyi de görmekteyiz. İşte açığa çıkan bu öfkeyi nasıl örgütleyeceğiz ve nasıl harekete geçireceğiz sorusu akıllarımızda belirilmiş oluyor. İşte tam da bu noktada da birleşik mücadelenin ihtiyacının zorunlu hale geldiğini söyleyebiliriz. Öfkemizin, sabrımızın taşıdığı şu günlerde her alanda özgürlüğümüzü kazanmak için faşizme karşı birlikte savaşmaktan başka bir çıkar yol kalmamıştır. Devrimimizin birleşik karakterde olması yine her alanda birleşik devrimci bir

mücadeleyi yüksetmenin zorunlu bir sonucunu ifade etmektedir. Açığa çıkan bu öfkeyi örgütlemeyi birlikte başarabilirsek gerçekten zafer ile sonuçlandırabiliriz. Birleşik mücadelenin her alanda örgütlenmesinin zorunluluğundan bahsederken birlik anlayışının hangi temellerde olması gerektiğini tartışmak bu yazıda esas olarak inceleyeceğimiz asıl mesele. Birlik meselesini tartıştığımızda aklımıza gelen ilk soru nasıl bir birlik anlayışı sorusudur. Bu birlik anlayışı sadece eylem birlikteliğine mi dayalı olacak yoksa belirli ilkeler ve mücadele hattı ile mi şekillenecek? Tabii ki bizim anlayışımıza göre devrimci bir birlikteliğin yakalanması elzemdir. İlkelerinin, programının, anlayışının devrimci olması gerekir ki aksi hali bu birlikteliğin dağılması demektir.

Devrimci bir program etrafında, devrimi hedefleyen bir mücadele hattıyla ancak sağlam bir birleşik mücadele zemini yaratabiliriz. Bu bağlamda devrimlerin en dinamik ve enerjik kesimlerinden biri gençlik ise, gençlik hareketinin kendi içindeki politik ve eylemsel parçalılığı giderecek, gençliğin geniş kesimlerini devrim mücadelesine kazanacak bir birliğin gerçekleştirilmesi gerekiyor. Gençliğin yaşadığı yaşamsal sorunlara ve bunlara karşı gelişen günlük mücadele pratiklerine merkezi yön verecek, parçalı ve dağınık haldeki güçleri devrimci talepler etrafında bir araya getirecek, çözümün birleşik devriminde olduğunu her yerde haykıracak devrimci bir birlik ancak böyle odak haline gelebilir. Yaşadığımız

topraklarda hedefine devrimi ve bunun araçlarını yaratmayı hedef koymamış hiçbir birlik arayışının veya girşiminin řu ana kadar ayakta kalamadığını yaşamın kendisi kanıtladı.

Bu kapsamda bir süredir gençliğin birleşik mücadelesini örgütleyebilmek için çeşitli tartışmalar yürütülüyor. Kimi tartışmalar da hala sürmekte. Bu tartışmalarda bizler en geniş anti-faşist güçlerin devrimci talepler ve ilkeler etrafında yan yana gelmesi gerektiğini ve bunun militan bir tarzda hareket etmesi gerektiğini savunan DÖB olarak yer alıyoruz. Bu tartışmalar sonucunda geçtiğimiz günlerde, 15 Kasım'da Birleşik Gençlik Meclisleri'nin ilanını gerçekleştirdik. Birleşik Gençlik Meclisleri'nin kurulması tartışmalarında DÖB olarak bizler sürecinden en başından beridir bulunuyoruz. Birleşik devrimden yana olan bir örgüt olarak devrim mücadelesine ivme katacak ve geçlik hareketinin dağınıklığını giderecek devrimci bir aracın kurulması kaçınılmazdı. Birleşik Gençlik Meclisleri, belli politik, akademik, demokratik talepleri içeren gençliğin kendi gündemleri için yan yana gelen, birleşik mücadele zemininde hareket etmeyi kendine hedef koyan hem tarihsel hem de günün, yaşamın en acil sorunlarının çözümüne ilişkin sorumluluğun bilincinde olarak hareket etmeye başladı. Tabii şunu söylemeden geçme-

yelim, Birleşik Gençlik Meclisleri sadece gençliğin kendi gündemleri ile yetinmeyecek, kimi toplumsal meseleler patlak verdiğinde o toplumsal kesimler ile de buluşmayı hedef olarak önüne koymuş durumda. Birleşik Gençlik Meclisleri sadece eylem birlikteliğine dayalı hareket eden bir mücadele anlayışına sahip olmamakla beraber faşizmin topkeyün saldırıları karşısında belli ilkeler etrafında yan yana gelerek gençliğin mücadele örgütünün inşasını yaratma anlayışına sahiptir. Bu ilkeler nedir dersanız kısaca açıklayalım:

Üniversitelerde, liselerde, iş yerlerinde, fabrikalarda, emekçi semtlerde kısacası farklı gençlik kesimlerinin bulunduğu her alanda mücadele etmeyi hedeflemektedir. Aynı zamanda işçi sınıfının her daim yanında olacağını, ezilen ulusların yaşadığı baskılara karşı durmayı, doğanın yıkımına karşı mücadele etmeyi, gerici savaşların karşısında durmayı, toplumsal meselelere dair söz söyleyeceğinin de iddiasını taşımaktadır. Süreci kitlesel bir biçimde örgütleme, bağımsız duran geniş gençlik kesimlerini mücadelenin öznesi haline getirmeyi, sürecin ihtiyaçlarına uygun olarak politik bir çıkış yakalamayı hedeflemektedir. Bu ilkelere ve politik mücadele hattına baktığımızda sürecin ihtiyacını karşılayacak bir rol oynayan Birleşik Gençlik Meclisleri bu anlamda önemli bir yerde durmaktadır.

Faşist devlet ne zaman sıkışsa topluma yönelik saldırıları o denli artıyor. Evet, bizden, harekete geçen, sistemi değiştirmek isteyen herkesten korkuyorlar. İşte biz bugün onların korkusunu gerçeğe çevirmek için yan yana geliyoruz, örgütlülüğümüze, gücümüze güç katıyoruz. İşte gençliğin bu temelde yan yana geldiği birleşik mücadele saldırılara karşı güçlü cevap vermek için çok önemli. Tepeden tırnağa örgütlü, devrimin toplumsal güçlerine karşı bilenmiş olan bir devlet mekanizması karşısında bizler, devrimciler örgütlü bir şekilde harekete geçmezsek kaybetmeye mahkumuz. Evet emekçi kitleler, özellikle de gençlik kalıcı ve gerçek bir değişim istiyor. Ama bu değişimi gerçekleştirecek, yani gençlik kitlelerini devrimci talepler etrafında birleştirecek örgütlü bir güce ihtiyaç var. Gerçek anlamda biz bu gidişatı değiştirecek devrimci bir güç örgütü haline gelip, kitlelere bu güveni verebilirsek işte o zaman faşizmin saldırılarını boşa düşürebiliriz. Bu yüzden faşizme karşı olan tüm anti-faşist güçleri yan yana getirmeliyiz.

Buradan tüm gençliğe çağrımızdır, yaşadığımız sorunlar ortak. Yaşadığımız geleceksizlik, işsizlik, geçinememe, yaşamdan kovulmuşluk, dinci-gerici eğitim sisteminden kaynaklanan sorunlarımızın hepsi kapitalist sistemden kaynaklanıyor. Sorunlarımızın çözümünü bunlara sırt dönüp, ken-

di bireysel gelecek kaygılarımıza odaklanmak değil, tersine sıra arkadaşlarımızla, aynı işyerinde çalıştığımız veya aynı semtte yaşadığımız genç arkadaşlarımızla kapitalizme, faşizme karşı yan yana gelerek mücadele etmekte yatıyor. Bu yüzden tüm genç arkadaşlarımızı birleşik gençlik mücadelemizin bir öznesi olmaya davet ediyoruz.

Roza

DOKUNALIM YIKILSINLAR

“Kadın sorununa gerçek bir çözüm arıyorsak, onu hangi mücadelenin bağlamında büyüteceğimiz önemli.”

Bu yazıda “şiddet” kavramı üzerinde duracağız. Bir kavram üzerine yazılırken genelde o kavramın tanımından yola çıkılır. Biz kadınlar ise şiddeti tanımak için bir tanıma ihtiyaç duymuyoruz bile. Öyle ki kadın kelimesinin yanında en çok kullanılan kavramlardan biridir bu topraklarda “şiddet”. Bu yüzden bu kavramı kadın sorunuyla ve toplumsal boyutuyla ele alacağız.

Şiddet gerek fiziksel boyutuyla, gerekse psikolojik boyutuyla yaşamımızın her safhasında tanık olduğumuz ve yaşadığımız bir olgu. Daha doğduğumuz anda “küçük bayanların” rengi olan pembelere büründürülüyoruz. Büyürken hanımefendi olmayı, bacaklarımızı kapatarak oturmamayı, çok fazla konuşmamayı öğreniyoruz. Kızını dövmeleyen dizini dövermiş. Bu yüzden bize öğütlediği gibi davranmadığımızda gülünç duruma düşürmek, hakaret etmek

öğüt vericilerin hakkı oluyor. Genç kızlığa adım atarken evde annemizin “asli görevi” olan temizlik ve yemek pişirme gibi görevleri ondan devralmaya, babamıza ve varsa erkek kardeşlerimize hizmet etmeye başlıyoruz. Erkek kardeşlerimiz tabii ki bu işlerin bir parçası değil, onlar ailenin geleceğini temsil ediyorlar. Ee, beş kız bir oğlanın yerini tutar mı, oğlansız evde duman tüter mi... Orta okulu bitirip liseye geçiyoruz, bir yıl sonra görüşemediğimiz orta okul arkadaşlarımızı yolda kucaklarında bebekleriyle görmeye başlıyoruz. Okumayı tercih etmemişler, bu yüzden evlendirilmişler. Ee, aileleleri turşularını mı kuracaktı, hem kız evde olsa da elden sayılır. Liseyi bitirip üniversiteye hazırlandığımız dönemlerde aile büyüklerimiz hangi mesleği seçeceğimiz konusunda bizden yardımlarını esirgemiyor. Öğretmenlik mesela, öğretmen olalım, ev işlerine de zaman ayırabiliriz, çocuğumuz da zaman ayırabiliriz, hem iki ay tatili var, tam kadın mesleği. Mesleğimizi elimize alıp, evlenip çocuk yaparız. Çocuk şart, çocuksuz kadın meyvesiz ağaca benzer. Bu sözleri çoğu kadın onlarca kez duymuştur. Üniversite dönemine gelene kadar bu örneklerden yüzlercesini yaşıyor, duygusal anlamda bastırılarak, ikincil görülerek büyüyor. Eğer emekçi ailelerden geliyor-

sak çoğumuz üniversite okurken aynı zamanda geçinebilmek için çalışıyoruz. İş başvurusu yaparken biz kadınlar için konulan kriterlerden bazıları: Boyumuzun 172 üstü olması, ayak numaramızın 37 olması, kişisel bakımımıza önem vermemiz (dikkat çekici makyaj yapmamız) ve özenli (vücutumuzu güzel gösterecek kıyafetler) giyinmemiz...

Bunların dışında, kimimiz baba dediği, abi dediği, erkek arkadaş dediği, eş dediği insanlardan fiziksel şiddet de görüyor, kimimiz bu insanlar tarafından tacize ve tecavüze uğruyor ve hatta öldürülüyor. Ya öldürülüyor, ya da intihara sürükleniyor. Ama bunu yapan insanlar mahkemeler önünde her türlü ceza indiriminden yararlanıyor ve hatta salıveriliyorlar. Mahkeme salonlarında giydiğimiz kıyafetten,

hangi saatte dışarı çıktığımızdan, bekaretimizden söz ediliyor. Biz kadınlar sırf insanca yaşamak istediğimiz için bize karşı işledikleri suçların azmettiricisi oluyoruz. Ee, dişi köpek kuyruk sallamazsa, erkek köpek yavaşmaz, kadın erkeğin şeytanıdır!

Kadınlar olarak karşı karşıya kaldığımız şiddet yalnızca erkek şiddeti değil, çok yakıcı olmakla birlikte sorunlarımız cinsiyet sorunundan ibaret değil. Çalışan kadınların iş yerlerinde yaşadıklarına baktığımızda taciz, yıldırma, zorbalık çıkıyor karşımıza. İş yerlerinde kadın-erkek fark etmeksizin işçiler olarak patronlar tarafından aşağılanıyoruz, yoğun emek sömürsüne maruz kalıyoruz, eziliyoruz. Ama biz kadınlar olarak iki kere eziliyoruz, yeri geliyor cinsel boyutta tacize uğruyoruz,

yeri geliyor kriz dönemlerinde ilk biz gözden çıkarılıyor. Yakın zamanda pandemi koşullarından dolayı bunları birebir yaşadık. Pandemiyle birlikte katlanarak artan ekonomik kriz toplumu daha büyük bir yıkıma ve sefalete sürüklerken biz de elbette bundan payımızı aldık. Ücretsiz izne çıkarılanlar, işten çıkarılanlar ilk biz olduk. Toplumun emekçi kesimleri nasıl ev geçindirecekleri düşünülmesizin pandemi yüzünden evde kalmaya mahkum edilirken aynı zamanda fabrikalarda işçiler pandemiye rağmen çalıştırılmaya devam edildi, birçok işçiye ve dolayısıyla ailesine covid-19 bulaştı, birçok işçi yaşamını yitirdi. Bu bize çürümüş kapitalizmin iki yüzünlüğünü bir kez daha gösterdi. Pandemi koşullarında geçirdiğimiz bu yılda iktidar kadın cinayetlerinin yılbaşından beri yüzde yirmi dokuz oranında azaldığını söylerken, dokuz ayda tam 369 kadın öldürüldü ve bu sayı durmadan artıyor. Dinci faşist iktidarın söylemlerine şaşırılmak lazım, zira onlara göre ekonomi de durmadan şahlanıyor.

Biz kadınlar artık kadın mücadelesinden bahsederken hedef tahtasına neyin konulacağını iyi biliyoruz. Bunu mahkeme salonlarında tecavüzün, cinayetin örtbas edilmeye çalışıldığını gördüğümüzden biliyoruz. Katillerin değil onlara ve onları koruyucularına karşı yaşamını savunmak için sokakları dolduranların gözaltına alın-

masından, işkence görmesinden, tutuklanmasından biliyoruz. Her türlü hak arayışında kadınları işkenceyle göz altına alan kadın polislerden biliyoruz. Dinci faşist iktidarın hiç uygulanmayan İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmekten bahsetmesinden biliyoruz. Bugün kadın erkek fark etmeksizin işçilerin karşısında sermaye sınıfının çıkarlarına yönelik torba yasalar çıkarmaya çalışmalarından biliyoruz.

Yaşanan onca şiddet, taciz, onca cinayet tek tek failerin psikolojik durumlarıyla açıklanamaz. Bunların her biri daha büyük çerçevede daha geniş bir çelişkinin tezahürüdür. Kadın sorununa gerçek bir çözüm arıyorsak, onu hangi mücadelenin bağlamında büyüteceğimiz önemli. Toplumda insan ilişkilerini bu denli yoz, yüzeysel, bencil hale getiren, ırkçılığı, cinsiyetçiliği, homofobiyi körükleyen kapitalist sistemin kendisine nişan alınmadan kadın sorununun gerçek çözümünün de ıskalanacağını söyleyebiliriz. Kapitalizmin uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin artık sistemi dokunsak yıkılacak hale getirdiği bu dönemde işçi sınıfının sermaye sınıfının egemenliğine son verme mücadelesinin bir parçası olmaktan başka hiçbir yol bizi kadınları sözünü ettiğimiz gerçek çözüme ulaştırmayacak. Bu yüzden dokunalım yıkılışınlar!.

ELSA

UMUT SOSYALİZMDE

“Yaşadığımız sorunlara çözüm üretmeli, dayanışma içinde olmalı ve bulunduğumuz alanları devrimcileştirmeliyiz”

Covid-19 salgını nedeniyle dünya genelinde yaşamını yitirenlerin sayısı 1 milyon 280 bine yaklaşırken ekonomik kriz; işsizlik, yoksulluk, şiddet, intiharlar ve geleceksizliğin büyük bir artışa yol açtığını görüyoruz. Deprem, ekonomik sıkıntılar, salgın ve geçinememe gibi sorunlar işçileri, emekçileri, öğrencileri büyük bir geleceksizliğe sürüklüyor. Emekçiler “Eve ekmeğe götüremiyoruz” diye isyan ederken sermayenin temsilcileri “Bu bana çok abartılı geldi” gibi söylemlerde bulunup emekçilere çay fırlatıyor. Ekmeğe yoksa çay için diyor! 1789 yılında ayaklanan yoksullara “Ekmeğe bulamayanlar pasta yesin” diyen Marie Antoinnette misali.

Yapılan araştırmalara göre pandemi süreciyle beraber intihar nedeniyle yardım arayan insanların sayısı 3 katına çıkmış. Her gün intihar eden gençlerin ya da geçinemediği için kendini

yakan emekçilerin haberleriyle uyanıyoruz. Burjuvalar korunaklı saraylarında yaşarken sınıfsal bir yayılım gösteren salgın ve deprem yoksul işçi sınıfını vuruyor. En fazla virüs bulunan riskli yerler işçi ve emekçilerin yaşadığı mahalleler oluyor. Her gün kalabalık gruplar halinde işe giderken binilen metrobüsler ve otobüsler, hiçbir tedbir alınmayan fabrikalar ve işyerleri virüsün yayılma alanları oluyor.

Türk Tabipler Birliği ise pandemideki büyük artışı engellemenin yolunun virüsün insandan insana geçişini engellemek ya da sınırlamaktan geçtiğini söylüyor. Fakat dinci faşist iktidar 65 yaş üstü olanlara yasaklar getirmek, sigarayı yasaklamak, hafta sonu sabah 10’a kadar ve akşam saat 8’den sonra sokağa çıkma yasağı getirmek gibi göstermelik önlemler alıyor, halkı ve sağlık çalışanlarını ölüme mahkum ediyor. Diğer taraftan dinci, gerici, anti bilimsel eğitim sistemine çevirelim gözlerimizi. Eğitim Şen’in verilerine göre okulların yüz yüze eğitime başlamasıyla birlikte okullarda Covid 19 artışı gözlemlenmekte. Okullarda alınan tedbirlerin yetersizliğinden kaynaklı neredeyse her okulda 70-80 öğrenci ve öğretmenin pozitif olduğu ve bu sayının her gün giderek arttığı belirtildi. Kısa süreliğine bile de olsa açılan okullar yetersiz ön-

lemlerden kaynaklı virüsün yayılmasına olanak hazırladı. Bilkent Üniversitesi'nde sınavların yüz yüze yapılmasına karar verildi ve bu karara tepkili olan öğrenciler rektörlüğe dilekçe yazmalarına rağmen olumlu bir cevap alamadı. Munzur, Akdeniz, Çukurova, Cumhuriyet üniversiteleri ve pek çok üniversite de online sınav esnasında kamera ve hoparlör açma zorunluluğu getirildi. Her öğrencinin kendine ait bilgisayar, telefonu olmadığı gibi internet bağlantısı ile ilgili sorunlar da oluşuyor. Microsoft teamsta dersleri dinlerken bile pek çok sorunla karşı karşıya kalırken sınav esnasında sıkıntı yaşamamız neredeyse imkansız! Elektriklerin kesilmesinin öğrencilerden sorumlu tutulması, sorulara geri dönmeme kuralı, sınav tarihlerinin geç açıklanması ve daha pek çok şey öğrencileri oldukça zorluyor. Eğitim sistemi öğrencilerin işini kolaylaştırmak yerine zorlaştırıyor.

Kapitalist gerici eğitim sistemi biz emekçi kesimlerden gelen öğrencilere hiçbir gelecek sunmuyor. Yıllarca okul okumamıza, okurken geçim sıkıntısı çektığımız için çalışmamıza rağmen emeğimizin karşılığını alamıyoruz. Üniversite bittikten sonra iş bulamamamıza rağmen KYK borçlarını ödeme gibi zorunluluklarla karşılaşyoruz. İşsizlik, geleceksizlik, yoksulluk gibi ciddi sorunlarla karşı karşıya kalan Furkan Celep, Sibel Ünlü intihara sürüklenen genç arkadaşları-

mızdan yalnızca birkaçı.

Fabrikalarda ve inşaatlarda çalışan pek çok işçinin virüsten, açlıktan, yoksulluktan, iş kazalarından ölüme terk edildiği, kadınların katledildiği, ırkçılığın, yozlaşmanın yabancılaştırmanın devlet ve polis baskısının arttığı, eğitim sisteminin daha kötü bir hale getirildiği bu kapitalist sistemi yıkmadıkça bir geleceğimiz yok! Kendi ellerimizle inşa edeceğimiz sosyalist sistemi kurmak için liselerde, üniversitelerde, fabrikalarda örgütlü hareket etmeli ve mücadele etmeliyiz. Yaşadığımız sorunlara çözüm üretmeli, dayanışma içinde olmalı, üretmeli ve bulunduğu alanları devrimcileştirmeliyiz. Umudumuz insanın insan tarafından sömürülmediği, bilimsel teknolojik gelişmelerin olduğu, çok yönlü bireyler yetiştiren, parasız ve eşit eğitim veren, okul eğitimiyle toplumsal üretim sürecini kaynaştıran sosyalist eğitim sisteminde!

Gençlik ya bir tarafta çürümeye yüz tutmuş bir şekilde yaşar (!) ya da devrim saflarında örgütlenerek kapitalist sisteme bir yumruk daha sallar.

SARYA

ZAMANIN HIZINA YETİŞMEK

**“Gençliğe,
sorunların
çözümünün devrim-
de ve kurulacak
demokratik halk
iktidarında
olduğunu bıkmadan
anlatmamız
gerekıyor.”**

Zaman çok hızlı akıyor, olaylar çok hızlı geliyor, dünyanın nesrine yüzümüzü dönsek keşme-keşe dönmüş toplumsal sorunlar, sistem krizinden kaynaklanan, kapitalizmin çözemediği hatta daha da derinleştirdiği, düğümlenmiş yakıcı meseleler almış başını gidiyor. Bu belirttiğimizi özellikle de yaşadığımız topraklardaki emekçilerin, gençlerin çok iyi hissettiğini biliyoruz. Daha pandeminin başlangıcı ve dünyayı saran küresel bir salgın haline gelmesi dün gibi akıllarımızdaki yerini koruyor. Sadece bu yıl insanlığın ve özellikle de yaşadığımız topraklardaki milyonlarca insanın başından o kadar çok olay öyle inanılmaz bir hızla ve yoğunlukla geçti ki en mükemmel kafalar, en derinlikli düşünen beyinler bile bazen gelişmeleri yakalamakta zorlandı. Olayların ve olguların,

çelişkilerin ve çatışmaların, sınıf karşıtıklarının ve toplumsal kutuplaşmanın bu kadar muazzam boyutlara vardığı, bu kadar üst üste biriktiği belki de tarihin çok az bir döneminde görülmüştür. Evet, tarih kısa tarih olarak yaşanıyor. Gerici savaşların, deprem, sel gibi felaketlerin, toplumsal çatışmaların muazzam yıkıcı sonuçlarının olduğu, pandemi ile birlikte inanılmaz boyutlara varan işsizlik, açlık, yaşamdan kovulmuşluk gibi sorunların katmerlendiği, geleceksizliğin ve sistem krizinin derinleşmesi ile birlikte gençliğin geniş kesimlerinin ciddi bir ekonomik, psikolojik, sosyolojik buhran yaşadığı böylesi bir dönem az görüldü. Bu dönemi ayrı kılan emperyalist-kapitalist dünyanın yıkılış aşamasına girmiş olduğu yüzyılımızda kitlelerin gelişen toplumsal sorunlara, doğanın yıkımına, %1'in %99 üzerindeki o acımasız tahakkümüne karşı artık her yerde ayaklanıyor ve sistemi salıyor oluşudur. Occupy hareketinden, Arap Devrimlerine, Gezi Ayaklanması ve 6-8 Ekim Serhıldanı'ndan Latin Amerika'da sokakları ateşe veren öğrenci gençlik hareketine, bugün Fransa'da burjuvazinin güçlerini püskürten gençliğe kadar her yerde gençliğin gelişen kitle hareketlerinde aldığı pratik rolü görmek mümkün. Burada gençlikten kastımız gençliğin geniş kesimlerini oluşturan ağır koşullarda çalıştırılan, iliklerine

kadar sömürülen genç işçiler, geleceksizliğin kısılcığında kaybolan üniversiteli ve liseli gençlik ve işsizlik sarmalında düzene öfke duyan genç işsizlerdir. Bugün sınıfın en militan, savaşçı müfrezelerini işçi gençler oluşturuyorsa, öğrenci gençliğin geniş kesimleri de genç işçilerle birlikte ayaklanmadaki yerini alıyor, düzene karşı duruyor. Gençlikteki ayaklanmacı ve iyankar ruh hali ne kadar yaygın- sa bu ruh halinin örgütlülüğe dökülmüş, geniş kesimleri kendi çevresinde toparlayabilmiş bir odak etrafında henüz birleşmediğini görebiliyoruz. Burada tek başına gençlik hareketinin güçsüzlüğünden veya dağınıklığından dem vurmamak doğru değildir, çünkü gençlik hareketinin önünü de açan toplumsal mücadelenin henüz istenen düzeye erişmemesi de hesaba katılmalıdır. Ama bizler bu yazımızda meseleyi gençlik hareketi üzerinden tartışacak ve buradaki eksiklikler ve ne yapılması gerektiğine dair kafa yoracağız. Devrimci durumun hiç olmadığı kadar güncel ve gerçek bir olgu halini aldığı, kitlelerdeki gerçek değişim isteğinin kitlelerin ruh haline, davranışlarına, derinlerde bir araya gelmesine ciddi etkide bulunduğu bugünlerde güçlerin dağınıklığı kim- senin gözünden kaçmıyor. Dinci-faşizmin sivaşkanlığını, saldırganlığını ve aldatmacalarını bir kenara bırakırsak kitlelerin özlem ve isteklerine cevap olacak örgütlenme kanallarının

yaratılması konusunda eksik kalıyoruz. Aynı zamanda dönemin ruhuna uygun çalışma tarzını örgütlenme, militan ve tüm yaşamını devrime göre ayarlamış kadroların yetiştirilmesi, dönemin ruhuna uygun örgütlenmenin sancılarını yaşıyoruz. Tabii bugünlerde yaşadığımız dağınıklık ve kitlelere yeterince ulaşamama sorunumuzun altında bazı sebepler bulunuyor. Bunları birkaç başlık altında tartışmanın yerinde olacağını düşünüyoruz.

Türkiye ve Kürdistan'da kim ne derse desin nesnel ve öznel koşullar artık bir devrim için uygunlaşmıştır, devrimci durumun ve iç savaşın geldiği aşamada, toplumsal devrimin güçlerinin bulunduğu ruh hali de göz önüne alındığında hazırlıklar devrime göre yapılmalıdır. Egemenlerin eskisi gibi yönetemediği, emekçi kitlelerin eskisi gibi yönetilmek istemediği bugünlerde toplumsal çatlaklar giderek fay hatlarına dönüşüyor. İşsizlik, devlet baskıları, açlık, sefalet, geleceksizlik, ağır ve güvencesiz çalışma koşulları, dinci-gerici eğitim sistemi gibi yakıcı sorunlar düşünüldüğünde gençliğin geniş kesimlerinin patlayacak bir ayaklanmaya kendi talepleri etrafında katılacağını görebiliriz. Burada Leninist gençlik olarak gençliğin geniş kesimlerine katmerlenen bu sorunların çözümünün devrimde ve kurulacak demokratik halk iktidarında olduğunu bıkmadan, usunmadan anlatmamız

gerekiyor. Bununla birlikte ayaklanacak bu kitleyle geliştirecek kitle bağları, doğru devrimci talep ve mücadele hattının şimdiden götürülmesi yaşamsal önemdedir, yani lafın kisası parçası olduğumuz o milyonlarca genç arkadaşımızla, özellikle de onların ileri unsurlarına yönelmemiz gerekiyor. Burada dinci-faşizmin safında olan, ya da kapitalizmin uyuşuk hale getirdiği aşırı ilgisiz kesimlere şu an yoğunlaşmanın bir anlamının olmadığını altını çizmeliyiz. Çünkü karşı-devrimin saflarında yer alan kitleler devrimin muazzam gövdesi harekete geçtiğinde ya dağılıp gidecek ya da tarafsızlaşacak, ilgisiz olan gençlik kesimleri ise devrim sürecinde politik hayata uyanacaklardır. Bizim dikkatlerimizi ve enerjimizi asıl olarak yoğunlaştıracağımız gençlik kesimlerinden biri harekete geçmeyi bekleyen genç işçilerdir. Yani işçi sınıfının en militan, düzene karşı en asi kesiminin önderleri olacak genç işçileri yaşadığı emekçi semtlerde, iş yerlerinde, fabrika ve atölyelerde bulmak zorundayız. Çünkü bu öfkeli ruh hali doğru politikalarla buluşmadığında gencecik arkadaşlarımızın çetecilik gibi çürümüş ilişki biçimlerine yöneldiğini görmek işten bile değildir. Bu kitleyle birlikte genç işsizler çok geniş kesimleri ifade etmektedir, burada temiz ve taze unsurları hızla devrimin saflarına kazanabilmenin yolu tıpkı genç işçilerde olduğu gibi onların yaşamlarına dokunmaktan geçi-

yor. Ve halk hareketlerinin hep en önünde dövüşen militan kesimlerinden biri liseliler ve üniversiteliler. Burada da özellikle devrimci gençlik hareketine güç katacak, onun önünü açacak, geleceğe güven veren öncü öğrencileri örgütlemek ve kitlelerle buluşacak kanalları inşa etmek temel odak noktalarımız olmalıdır. Bu çalışmalarını yürüten güçlerin dağınıklığını gidermeyi hedeflediğimiz, devrimci birlik inşa etme çabalarımıza güç katacak devrimci zeminde birlik anlayışımızı örgütlemek ve ileriye taşımak için kitlelerle buluşmanın araçlarına ihtiyaçlarımız var. Bu kapsamda gençlik meclisleri, öğrenci ve işçi komiteleri, birlikleri de diyebiliriz, gençliği bu mücadelenin bir parçası haline getireceğimiz kitle örgütlenme araçlarımız olacak. Öncelikle bu birlikler veya meclisler kurulurken farklı siyasetlerden, dost kurumlardan veya bağımsız kesimlerden katılıma açık, faşizme karşı mücadele etmeyi isteyen güvenilir olan herkes dahil olabilmelidir. İlişki kurduğumuz her yeni genç arkadaşımıza bulunduğu okulda, mahallede, işyerinde bu birlikteliğin bir parçası olma ve onu temsil etme bilincini verebilmeliyiz. Bu birlikleri kurarken gençlik toplantılarından, politik kampanyalara, gençliğin özel sorunlarına değinen faaliyetlerden sokak eylemlerine kadar her türlü çalışmaya açık olmalıdır. Masabaşına sıkışan bir eğilim, orasıyla sınırlı kalmaya mahkumdur. Bununla

birlikte örgütlemeye çalıştığımız herkes ile, ama özeldede bu birimlerde öne çıkan gençlerle, bilimsel sosyalizmin kavranmasına yönelik çok yönlü okuma çalışmaları yapılmalıdır. Yani ihtiyacımız olan hem yaşamın ve olayların akış hızına yetişecek, hem bu sürece yön verecek hem de bu süreçte geniş gençlik kesimlerine anti-kapitalist ve anti-faşist harekette önderlik edecek bir hareket kabiliyetini sağlamaktır. Bugünkü çapımızın ne olduğuna bakmadan her kadronun, her devrimci öğrencinin veya öncü işçinin, devrimci gençlik hareketini yaratmak için kolları sıvaması gerekiyor. Fırtına bulutları yaklaşıyorsa,

sağnağa tutulmamak için tüm hazırlıklarımızı elimizden gelenin daha fazlasını vererek yapalım. Özveri, disiplin, fedakarlık, cüret ve inisiyatif... İşte zamanın hızını yakalamak açısından öne çıkarmanız gereken duygu ve ruh halleri bunlardır.

K.Taylan KIZILDAĞ

Marx'ın Ekonomi Politığının Temelleri - I

Meta, Kullanım-Değeri ve Değişim-Değeri

Marksizmle uzaktan yakından haşır neşir olan herkesin kulağına burjuva toplumda metanın Marx tarafından “ekonomik hücre” olarak nitelendiğı çalınmıştır bir yerlerden. Biyolojik bilimlere doğrudan atf yapan Marx bu tanımlamasıyla nasıl ki bir organizmanın canlı en küçük birimi hücreyse kapitalist üretim biçiminin onun en genel tanımlarını sağlayan en küçük parçasının meta olduğunu söylemektedir. O nedenle de kendisinin en önemli yapıtı olarak görülen Kapital'i yazmaya da önce metanın ne olduğunu anlatarak başlamıştır. Kapitalist sistem (organizma) anlaşılmalı isteniyorsa ilk önce meta (“ekonomik hücre”) anlaşılmalıdır. O nedenle Marksizmin en önemli ayaklarından biri olan ekonomi politığın eleştirisini anlamak için ilk önce metanın ne olduğunu ve onun en karakteristik özelliklerini anlamak gerekir. Peki bu “ekonomik hücre” olarak meta tam olarak nedir?

Aslında meta en geniş anlamıyla “Yaşam için gerekli, yararlı ya da hoş herhangi bir şeydir”. Yani insanın yaşamında olumlu anlamda bir fark yaratan her tür nesne meta olabilir. Daha da kısası meta her şeyden önce bir geçim aracıdır. Kitap, sandalye, bardak, çorap... Fakat meta, tek başına insana fayda sağlayan her şey olarak tanım-

lanamaz. Metanın hem bilimsel olarak tanımlanabilmesi hem de neyin meta, neyin meta dışı nesne olduğunun su götürmez bir şekilde ayrıştırılabilmesi için farklı parametrelere ihtiyaç duyarız. Bu nedenle metanın nicel ve nitel özelliklerinin doğru ve kesin bir şekilde tanımlanması sorunu ile karşı karşıya kalırız. Örneğin kaldırım yapılması vb. amaçlar ile taş ocaklarından çıkarılan taşla yolda yürürken peşimize takılan köpeğı korkutmak amacıyla yerden aldığımız taş iktisadi anlamda aynı nicel ve nitel özelliklere mi sahiptir? İkisi de insan yaşamında olumlu anlamda fark yaratan ve fiziksel açıdan benzer özellikler taşıyan nesnelere fakat iki örnek iktisadi açıdan birbirinden tamamen farklı özellikler taşırlar.

Bir nesnenin meta olabilmesi için sahip olması gereken ilk özelliğın işe yararlılık olduğundan bahsettik. İngiliz ekonomi-politikçiler ve Marx metanın bu özelliğini “kullanım-değeri” olarak adlandırırılar. Kullanım-değeri ilk bakışta nitel bir özellik olarak görülür. Örneğin kitap entelektüel birikimin sağlanması, sandalye konforlu bir oturma imkanı sunması, bardak insanların daha rahat su içmesi, çorap ayakların ısınması yönünde fayda sağlar. Bütün bu saydıklarımız o metanın niteliğidir ve kullanım-değeri de

gerçekten temel olarak nitelik belirtir. Ancak kullanım-değeri sınırlı olmakla birlikte nicel bir özelliştir de. Mesela bir porsiyon yemek bir kişinin karnının doymasına katkı sağlarken iki porsiyon yemek iki kişinin karnının doymasına katkıda bulunur. Yani bir metanın belirli bir miktarı ile ona eşit olmayan miktarının kullanım-değerleri birbirine eşit olmaz. Kullanım-değerleri, doğrudan doğruya geçim araçlarıdır. Ama öte yandan, bu geçim araçlarının kendileri toplumsal yaşamın ürünleri, insanın yaşam gücünün sarf edilmesinin sonucu, maddileşmiş emektirler.

Meta olmanın ikinci gereği ise nesnenin kullanım-değerinin yanında eş zamanlı olarak değişim-değeri sahibi olmasıdır. Değişim-değeri metanın pazarda bir başka meta ile hangi oranlarda değişeceğini gösteren değerdir. Yani aslen metanın nicel özelliğini oluşturur. Örneğin bir bardak iki çorapla değiş-tokuş edilebiliyor olsun. Bu iki metanın değişilmeye değer görülüyor olması o iki metanın değişim-değerine sahip olduğunu gösterir. Peki, aralarındaki bu; 1 bardak = 2 çorap, eşitliği neye göre oluşur? Birbirinden nicelik ve nitelik olarak farklı iki şeyin birbirine oranlanabilmesi için o iki şeyin kendisinde gizli, ortak bir şeylerin olması gerekir. Örneğin elma ile armudu birbirine oranlarsanız “elma/armut” gibi bir oran elde edersiniz

ama “elma/armut” ifadesi hiçbir şey ifade etmez. Elmayla armudu birbirine oranlamak için o ikisinde de ortak olan bir şeyleri bulup o ikisini oranlamak gerekir. Örneğin 1 adet elmanın kütlesi ile 1 adet armudun kütlesini birbirine oranlamak anlamlı bir ifade olacaktır. Öyleyse bardağı ve çorabı birbirine oranlamak için o ikisinde ortak olan bir şey bulmak gereklidir. Günümüzde, burjuva iktisatçılar iki metanın birbirine oranlanması için gereken ortak özelliğin fiyat olduğunu varsaymaktadır. Oysaki bu tarz ilişkilerin daha paranın icat olmadığı dönemlerde de geçerli olduğu görülür. Onlar olguları derinlemesine inceleme gereği duymadan geliş-güzel iş yapmaya alışmışlardır. Bunun en temel sebebi ise iki üründe de ortak olan bir emek miktarının varlığı ile ilgilenmiyor oluşları, hatta onu gizleme çabasında olmalarıdır. Fakat birbirinden tamamen farklı kullanım-değerine sahip olan iki metanın iktisadi açıdan tek ortak noktası, iki farklı kullanım-değerinin de emek içeriyor olmasıdır. Emelin miktarını ölçmek içinse metaların üretimi için harcanan emek-zamanını kullanmak oldukça kesin bir yaklaşım olacaktır. Ancak burada tamamen özdeş olan iki metanın iki farklı üretim şekli tarafından farklı sürelerde üretilebilme ihtimali ortaya çıkar. Buna rağmen aynı toplumda özdeş iki metanın değişim-değeri sabittir. Bu nedenle metanın değişim-değerini belirleyen şey o metanın üretimi için harcanan

emek-zamanı değil, o metanın üretimi için toplumsal olarak harcanması gereken ortalama emek-zamanıdır. Toplumsal olarak harcanması gereken ortalama emek-zamanına ise soyut-emek denir. Bu soyutlama öylesine, basitleştirmek amacıyla yapılmış bir soyutlama değil, doğrudan doğruya üretim sürecinin içinden çıkan emeğin toplumsal karakterini gösteren bir soyutlamadır. Demek ki, değişim-değeri yaratıcısı emek, genel soyut emektir. Tekrar söylemek gerekirse, metanın değişim-değerini belirleyen şey o metayı üretmek için gereken ortalama toplumsal emek-zamanı (soyut emek)dir.

Özetle, kapitalist üretim biçimini, onun nasıl emek-sömürsü ürettiğini anlamak, kapitalist üretim biçiminin “ekonomik hücrelerini” anlamaktan yani metayı anlamaktan geçer. Meta, meta olarak doğrudan doğruya kullanım-değeriyle değişim-değerinin birliğidir. Kullanım-değerini belirleyen şey o nesnenin işe yararlığıdır. Kullanım-değerleri, doğrudan doğruya geçim araçlarıdır. Değişim-değeri ise nesnenin başka nesnelere değiş-tokuş “oranıdır” ve bu oran ise o metayı üretmek için gereken soyut emek ile belirlenir. Yani başta verdiğimiz örneğe göre kaldırım yapımı vb. amaçlarla taş ocaklarında üretilen taş, bulunması ve işlenmesi için harcanan emeğin sonucu olarak bir meta olurken, peşimize takılan köpeği korkutmak için yerden

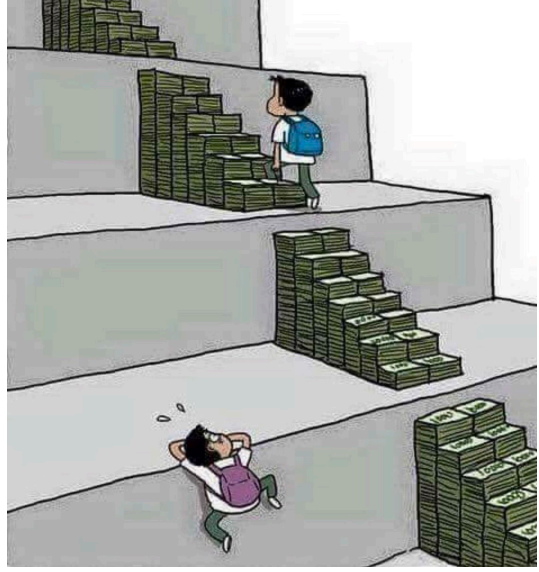
aldığımız taş bir emek ürünü olmaması nedeniyle meta değildir.

Arno DOĞAN

EŞİTSİZ EĞİTİM

**“Politik
özgürlük
kazanılmadan
akademik
özgürlük
kazanılmaz
şiarını
yükseltelim”**

Eğitim her insanın temel hakkıdır. Günümüzde diğer bazı temel haklarımız gibi eğitim hakkını da alamayan on milyonlarca insan var. Eğitim alamayan veya zor şartlar altında eğitim alabilen işçi çocukları da her durumda ve her şartta olduğu gibi egemen sınıf olan burjuvazinin çocuklarıyla eşit şartlarda değil. Devleti ve eğitimi organize eden araçları elinde bulunduran burjuvazi, eğitimi de kendi çıkarları doğrultusunda kullanıyor. Bu şartlar altında zaten eşit bir eğitim bekleyemeyiz. Kapitalist sistemdeki özelleştirmeler ve

eğitimin paralı hale gelmesi ile birçok öğrenci hak ettiği eğitimi alamıyor. Bununla birlikte hak ettiği eğitimi alamayan öğrenciler ile özel okullarda okuyan öğrenciler aynı sınava giriyorlar. Bu yüzden sınavlarda yoksul öğrenciler sınıfsal ayrımı içlerinin en ücra köşesinde bile hissedebiliyorlar. İşçi çocukları da kendilerini parçalayarak sınavlarda ve toplumun gözünde başarılı olmaya çalışırken, saatlerce derslere çalışırken, lise sınavından yüksek puanlar alıp başarılı liselere gidip kendimizi geliştirmeye çalışırken, burju-

vazinin çocukları özel okullarda okuyup sınav streslerini umursamadan istedikleri bölümleri okuyup seçtikleri mesleği yapabiliyorlar. İşçi çocukları ailelerinin baskıları yüzünden istemedikleri bölümlere gitmek zorunda kalıyorlar. Mesleki anlamda ideal oluşturup onun için mücadele edemiyorlar. Çünkü vakitleri yok, bir an önce okulu bitirip çalışmaya ve para kazanmaya başlamaları gerekiyor. Bu konuda birçok öğrenciyeye aileleri ve çevreleri baskı yapıyor. Zaten yoksul öğrencilerin büyük bir bölümü öğrenciyken çalışmaya başlıyor. Çünkü devletin verdiği burs zaten bir insana asla yetecek miktarda değil, ailelerinin durumu da zaten ortada. Bu şartlar altında yoksul öğrenciler okurken bir yandan da çalışmak zorunda kalıyorlar. Ne okudukları okuldan ne çalıştıkları işten ne de yaşadıkları hayattan zevk alabiliyorlar. Peki bu sırada burjuva çocukları ne mi yapıyor? Onların bir vakit sınırlaması yok, kendilerine ideal belirliyorlar. O ideale ulaşana kadar sınavlara tekrar girebiliyorlar. Okurken zaten derslerden başka düşünecekleri bir sıkıntılar yok. Aile, toplum ve çevre baskısı

desen o da yok. Çünkü onları hayat mücadelesine girmek durumunda bırakacak sorumlulukları yok. Bu eşit olmayan sisteme karşı bütün sıra arkadaşlarıma sesleniyorum; Gelin hep birlikte mücadele edelim ve politik özgürlük kazanılmadan akademik özgürlük kazanılmaz şiarını yükseltelim!

Adana'dan Bir Döb'lü

KAZANACAK ZAFERLERİMİZ VAR!

**“Bizi gelecek-
sizliğe, intiharlara,
psikolojik sorunlara,
hastalığa çaresizliğe
maruz bırakan bu
sisteme karşı
yeni bir dünya için
mücadele edelim!”**

Liseli öğrenciler olarak hepimizin sorunları ortak ve bu sorunların çözümü de ortak. Bugünlerde liseli öğrenciler olarak hepimiz yaşadığımız bu ortak sorunlardan dolayı doğru düzgün bir eğitim alamıyoruz. Bu sorunların başında herkesin dikkatini çeken ve hepimizin muzdarip olduğu uzaktan eğitim var, peki kaç kişi alabiliyor bu eğitimi? Devletin uzaktan eğitim için doğru düzgün altyapı ve müfredatı ayarlayamaması ve EBA'nın sürekli çökmesi bir yana, öğrencilerin bu eğitim için gerekli materyalleri ve bu eğitim için uygun maddi koşulları var mı? Daha geçtiğimiz haftalarda uzaktan eğitim almak için, tele-

fonu çekmiyor diye çatıya çıkıp hayatını kaybetti bir öğrenci, kaldı ki çoğu öğrencide telefon bile yok. Evinde interneti olmayan, telefonu, tableti, bilgisayarını olmayan bu kadar fazla öğrenci varken uzaktan eğitimden bahsetmek akıl işi midir? Zaten aylarca süren pandemi döneminde çoğumuz iş bulmanın, geçimini sağlamanın derdindeydik ve işin ne olduğu çok fark etmiyordu. İster tekstil, ister garsonluk, ister sanayi veya farklı bir ağır iş, hangi iş olduğu fark etmiyor. Bu koşullarda yaşayan liseli öğrenciden beklenen ise canlı derslere girip üniversiteye hazırlanması. Ve diğer öğrencilerin durumu liseli öğrencilerin durumundan farksız.

Liselilerin belli kesimlerinden duyduğumuz bu tepkileri şimdi, tüm öğrencilerden duyuyoruz. “Madem bir maske yeterliydi, neden en başta kaptattınız okulları?” diye haklı olarak soruyoruz. Zaten okulların birden kapanmasıyla bizlerin eğitimi yarıda kalmışken, liseye başlamak üzere olan ya da liseye yeni başlayan bir

öğrenci istediği liseyi seçebilecekle mi? Meslek lisesi okuyup da bölüm seçecek bir öğrenci istediği bölüme gidebilecek mi? Üniversite sınavına hazırlanan öğrenci istediği bölüme veya üniversiteye yerleşebilecek mi?

Bu sorulardan en az birini soruyor liseli öğrenciler, liseliler olarak bu sorular kafamızı kurcalarken, bir de Milli Eğitim Bakanı'nı da anmadan edemeyiz. Liselerde adı bu kadar anılan bu Milli Eğitim Bakanı biz öğrencilere 'fırsat eşitliği' sunuyor. Peki biz bu fırsat eşitliğinden yararlanabiliyor muyuz? Kocaman villasının bahçesinde

portakal suyu içerek ders çalışan öğrenci ile, gecekonda veya bir apartman dairesinde yaşayan ve sehpanın üzerinde ders çalışan bir öğrenci aynı okulda, aynı lise ve üniversitede okuyabiliyor mu, yoksa bu fırsat eşitliği sadece sözde kalan bir şey mi? Çoğu liseli öğrenci okula gitmek için yol parasını denkleştirmeye çalışırken, hiç kimse bizi tüm öğrenciler için fırsat eşitliği olduğuna inandıramaz. Ne okullarda, ne de memlekette hiçbir yerde gerçek eşitlikten söz edemeyiz.

Okullar başta meslek liseleri olmak üzere tamamen bir ticare-

thaneye dönüşmüş halde. Her sene toplanan A4 kağıdından, yapılacak olan bir törene kadar hep bir yerden kar sağlamaya çalışan müdür ve yardımcıları, bizleri öğrenci olarak değil, ağız açık bir cüzdandan daha doğrusu müşteri olarak görüyor. Tüm öğrenciler bunun farkında, her öğrenci bununla ilgili okulunda yaşadığı olaylardan birini örnek verebilir. Özellikle meslek liselerinde bu sömürü daha da başka. Meslek liselerinde daha bölümü seçer seçmez haberi verilen staj sömürüsü var. Okullar meslek liselerinde tamamen fabrikaya, ucuz işgücü çalıştırılacak tesislere dönüyor, hatta bu ticarethane olan okul diğer fabrikalarla öğrencileri çalıştırmak üzerine anlaşıyor. Meslek liselerinde okuyan öğrenci bölümü seçiyor ve stajını okulun anlaştığı fabrikada staj yapıyor, bu fabrika bazen seçtiği bölüm ile alakasız bile olabiliyor, 12 saat boyunca çalışıp karın tokluğuna bile yetmeyecek kadar maaş veriliyor 'işçilere', pardon öğrencilere. Bu stajda eğitim almıyor, bütün gün eğitiminden alakasız işler yapıyor. Meslek liselerinde öğrencileri üniversiteye değil

anlaştıkları fabrikalarda çalışmaya hazırlıyorlar. Bizlere okulda bölüm seçme hakkı veriliyor, ama seçtiğimiz bölümden gideceğimiz staja ve lise bittikten sonra çalışacağımız yere kadar kendi planlamalarını yapmışlar zaten anlaştıkları patronlar ile.

Kapitalist eğitim sisteminin ahmaklıklarını anlatacak örnek çok. Ama bu sorunların farkına vardıysak, bu sorunları yaşıyorsak yapmamız gereken bu sorunları kabul edip, "yapacak bir şey yok" diyip durduğumuz yerde oturmak mı? Bu sorunları kabul edip bu sorunları yaratanları eleştirmek bizi bu sorunlardan kurtarmayacak. Bunu hepimiz biliyoruz.

Tüm liseli öğrenciler! Bu sorunlar karşısında ya sessiz kalacağız ve ömrümüzün sonuna kadar bu sorunları görmezden gelmeye çalışacağız, ya da bu sorunlara karşı hep birlikte mücadele edeceğiz. Bu sorunlar görmezden gelinecek sorunlar değil. Bu sorunlar ileride yaşayacağımız hayatları şekillendiriyor ve bu sorunlar hiçbir zaman peşini bırakmayacak. Tam biri bitti derken başka bir

sorun karşımıza çıkacak ve bu sorunlarımızın hepsi birbiri ile ilintili. Bu sistem sadece bizi değil gün boyu çalışıp zar zor ailesini geçindiren işçi, emekçi ebeveynlerimizi de sömürüyor. Elindeki telefonu, ayağındaki ayakkabıyı, etrafında gördüğün her şeyi, Dünya'yı yaratan işçiler ama bunların hepsinden mahrum bırakılan, değil kendi ürettiğini, temel gereksinimlerini karşılayacak bir maaş bile alamıyor.

Sence de bu sistem alçak değil mi? Çoğu insan bu gerçeklikleri fark edemiyor. Ama sen bunu fark etsen bile bu sisteme karşı mücadele etmeyecek misin? Etmen gerekmiyor mu?

Eğer bu sorunların bilincindeysen, ailelerimizi sömüren, baskı altına alan ve aynı zaman da bizi de gelecek-sizleştiren bu sisteme karşı mücadele birlikte mücadele edelim! Mücadele edelim, bizi geleceksizliğe, intiharlara, psikolojik sorunlara, hastalığa çaresizliğe maruz bırakan bu sisteme karşı! Bizleri yıkık dökük binalarda ölmeye mahkum

edenlere karşı mücadele edelim! Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok, kazanacak zaferlerimiz var.

Örgütlenelim, birlikte yürüttüğümüz bu mücadeleye sen de katıl, yeni bir dünya için mücadele edelim.

Ve ben bu yazıyı bitirene kadar okullar yine uzun bir tatile girdi. :)

**İstanbul'dan
Liseli Bir DÖB'lü**

Bizim Sorunsuz Bir Günümüz Geçmiyor

- Merhaba kendinizi tanıtırmısınız?

- Ben 19 yaşında lise mezunu bir gencim. Şu an dershaneye gidip geliyorum.

- Peki derslane öğrencisi olarak sorunlarınız neler?

- Sistemin sorunlarını her anlamda hissediyorum. Kitap almamız gerekiyor kitaplar çok pahalı. Zaten derslane parasını zor yetiştiriyoruz. 19 yaşında biri olmama rağmen bunalıp sigaraya başladım ama sigara parasını karşılamak benim için hayal oldu. Ulaşım sorunu var. Otobüsler çok pahalı ve Gaziantep'te HES koduyla otobüslere binebiliyoruz HES kodunu alamayanlar da parayla alabiliyorlar.

Korona önlemleri sınıflarda alınmıyor. Sınıflar çok kalabalık. Ara sıra müfettiş geliyor. Kendi de sorun olduğunu görüp hiçbir şey yapmıyor. Tüm bu yaratılan sorunlarda en ufak bir iyileştirmeye gidilse bize lütuf olarak sunuluyor. Öğrenciyim ve yemek bile yiyemiyorum, yemek fiyatları çok pahalı. Bizim sorunsuz bir günümüz geçmiyor.

- Peki geleceğinizi nasıl görüyorsunuz?

- Gelecek bizim için hayal oldu. Sadece yaşamaya çalışıyoruz. Ne ailemin, ne benim okusam da atanacağım veya iş bulacağımdan umudumuz yok.

- Bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz.

- Ben teşekkür ederim. Son olarak şunu söylemek istiyorum. İnsanlar birleşmedikçe bu sorunları mumla ararız. Çözüm örgütlü mücadelede.

Antep/DÖB

SOSYAL MEDYANIN GÜCÜ

Teknoloji insanların birbiriyle iletişim kurmasını daha hızlı hale getirdi. Eskiden bir bilgiye erişmek daha zor ve zaman alırken şimdi en ufak olayı Twitter'dan öğrenebilir haldeyiz. Ama bu bilgileri süzgeçten geçirmek de bir hayli önemli. Çünkü trendlerde olan bir video veya bilgi, doğruluğu araştırılmadan kabullenilmeye başlandı. Bunu yakın zamanlarda emperyalistler eliyle tezgahlanan karşı-devrimci kitle gösterilerinin patladığı Belarus, Hong Kong, Venezuela, Bolivya gibi ülkeler örnek verilebilir. Faşist grupların emperyalistler ve onların medya tekelleri eliyle özgürlük ve demokrasi savaşçısı gibi lanse edilmesi burjuva medya sitelerinin ve sosyal medya platformlarının

sansür ve manüplasyonu ile halk diktatöre karşı sokağa döküldü haberlerinden anlayabiliriz. Eskiden sosyal medya sadece bir iletişim aracıyken şimdi bir sosyalleşme platformuna, bir isyan, ayaklanma veya kitle hareketinde haber yayma, bilgi paylaşma hatta zaman zaman eylemleri ymnlendirme platformuna dönüştü. Bunun artışı örgütsüz bireyler kısmen daha organize oldu, insanlar birbirine daha hızlı ulaşma ve durumlara müdahale etme şansı elde etti, halklar isyanlarını selamladı. Sosyal medya siyasette, yeni dönem kitle hareketlerinde önemli bir rol oynadığı için zaman zaman burjuvazi bu durumu kısmen lehine çevirdi ama diğer taraftan bu durumlar hep aleyhine dönmeye başladı.

Twitter, Instagram gibi sosyal medya platformlarına müdahale kanun tasarisinin sunulduğu gün en fazla tweet atılan gün oldu. Ama aynı zamanda Twitter'dan trollerini salıp, dinci-faşizm sosyal medyadan ihbarcılığı tetikledi. Ama sosyal medyanın gücü devrimciler tarafından da boş bırakılmadı. Bu güç sayesinde insanlar artık daha organize oldu. Eylemlerden artık herkesin haberi oluyor. Bir haksızlık olduğunda insanlar bunu konuşabiliyor. Ama her zaman başat olan sosyal medyada gösterilen duyarlılığın sokakta sergilenmesidir. Sosyal medyanın sadece bir iç dökme ve rahatlama ortamına dönüşme, dönüştürölme ihtimalini hiçbir zaman aklımızdan çıkarmadan, asıl sözü sokakta söyleyebilmeliyiz. Ama sosyal insanın ve toplumların gelişmişlik düzeyi düşünöldüğünde sosyal medyanın etkili ve doğru kullanımını sağlamak için daha çok çalışmalı, daha çok üretip, daha fazla öğrenmeliyiz. Çünkü teknik üstünlüğü elinde bulunduran düşmanın imkanlarına aldırılmadan kendi teknik kapasitemizi geliştirmeli, propaganda ve burjuvazinin dezonformasyonuna karşı daha iyi mücadele etmeliyiz.

Antep'ten Bir DÖB'lü

Uğruna Ölünen Element Elmas

“Giydiğimiz giysilerden oturduğumuz eve kadar tüm sektörlerde çok düşük ücretlere, ağır sömürü ve ağır çalışma şartlarında çocuk işçilik mevcut.”

Evlenme tekliflerinin vazgeçilmezi, ismini duyunca bile gözlerimizin parıldadığı, satın almak için binlerce lira döktüğümüz ve dünyanın en sert maddelerinden biri olan elmaslar... İsmi ile bile bizi cezbedebiliyor değil mi? Peki ama nasıl üretildiği hakkında bir fikriniz var mı? Eğer merak ediyorsanız gelin bu parılının arkasında yatan gerçeklere göz atalım.

Merkezi Stockholm’da bulunan Swedwatch isimli bir kuruluşun yayınladığı rapora göre, Kongo’da elmas madenlerinde çalıştırılan onbinlerce çocuk yoğun emek sömürsü altında çalıştırılıyor. Oysaki Kon-

go, Rusya ve Botswana'dan sonra dünyanın üçüncü elmas üreticisidir. Dünyada üretilen elmasların %13'ü Kongo'da üretiliyor. Buna rağmen nasıl oluyor da dünyanın en fakir ülkeleri arasına girip ülkedeki işgücünün %70'i günlük bir doların altında çalıştırılıyor.

Beş ila on altı yaş arasındaki onbinlerce çocuk zorla 10 saat çalıştırılıp okuldan mahrum ediliyor. Kız çocukları ise, madende çalışan yaşça büyük kişilerle evlendirilip yemek çamaşır gibi ev işlerini yapmaya zorlanıyor. Evlenmek istemeyip çalışan küçük kızlar ise çalıştıkları maden rezervlerinde çoğu zaman cinsel istismara maruz kalıyor.

Madenlerde çalıştırılan on binlerce çocuk işçi hiçbir güvenlik önlemi ve koruma olmadan, bir çok ağır minarelin, yağların ve makine egzozlarının olumsuz etkilerine de maruz kalıyorlar. Bu sebepten dolayı da Kongo'nun ortalama yaş grubu kırktır. Çoğu yirmi yaşını görmeden ölüyor bile.

Sierra Leone gibi iç savaşların bitmediği ülkelerde, iç savaş sırasında elmas karaborsasında yükseliş meydana gelmişti ve elmas piyasasının değeri de düşmekteydi. Bunun sonucunda patronlar da işçilere kazandıkları 8 centi bile vermemeye başladı, buna rağmen

işçileri çalışmaya zorlamaktaydılar.

Raporda kız çocuklarını birer eşya gibi başlık parası ile sattıklarını belirten ekip, damat adayından 450 ila 1000 avro arasında para alındığını da söylediler. Çocukların buna karşı çıkma gibi bir hakları yok. Bazı aileler bu alınan başlık paralarını diğer çocukların eğitimi için kullandıklarını da dile getirdiler.

Geçtiğimiz yıllarda Afrika'daki maden rezervleri tükenince yeni maden rezervi keşfine çıkan De Beers adlı şirket, Brushman isimli bir kabilenin topraklarında maden rezervi keşfetti. Bu rezervle bir an önce işe başlamak isteyen firma yetkilileri, kabile üyeleri yerlerinden ayrılmak istemeyince, su kaynaklarını kurutup vergiye bağlayıp onları borçlandırdı. Aynı zamanda şiddet de işin içindeydi. Bu skandal olay ortaya çıkınca şirketin kampanya yüzleri kampanyadan istifa etti.

Bölgede yaşananlardan kamuoyuna duyurulmasından sonra olaylar tepki almaya başladı. 1998'den itibaren Uluslararası Af Örgütü ve Küresel Tanıklık (GW) kuruluşları kamuoyunda savaş elmaslarının uluslararası ticaretini protesto yapmaya çağırdı. Müşteriler artık mücevher satıcılarına elmasların nereden, nasıl geldiğini, savaş

elması olup olmadığını öğenebileceklerdi. Bu kimlik atı görevi Kimberley Mevzuatı sayesinde oluştu.

Savaş elmaslarının zararları kamuoyuna duyurulunca uluslararası bir kampanyadan sonra 2003 yılında Kimberley Mevzuatı denilen Uluslararası bir sertifika oluşturuldu. Taraf olan tüm ülkelerde, ham elmasların taşınmasında, savaş bölgesinden gelmediğine dair bir belge bulunduracaktı. Böylece yasal yollardan alındığını ve savaşları finanse etmediğini kanıtlayan belgeler verilmeye başlandı.

1960'lı yıllara kadar mücevher olarak kullanımından çok endüstriyel bir madde olarak görülüyordu. Daha sonra evlenme tekliflerinin vazgeçilmezi oldu ve bugünün emperyalist-kapitalist dünyasında elmasın insana statü kazandırdığı fikri yaygınlaştı. Sıradan insanların bilincine çılgın kapitalist üretim ve tüketim zincirinin bunu lüks tüketim olarak sokmasından bu yana elmas piyasası hareketlendi ve 60'lı yıllardan bu yana fiyatlarda 10 kat artış yaşandı.

Yaşamak için zorunlu bir gereksinim olmadığı halde neden bu kadar arzuluyor ki? Kapitalizm koşullarında bir şeyin değerli olması için ya eşsiz ya da nadir olması gerekiyor,

oylsa elmas o kadar da nadir bulunan bir parça değil. Kapitalistler asalaklaşarak insanlığın sırtına bir yük haline geldikleri gibi, bütün biriken o servet ve zenginlikler, lüks tüketimin kendisi aşırı boyutlara varır. İşte lüks tüketim olarak mücevher kullanımı üretimi, bu sektörlerde sömürünün inanılmaz boyutlarda olması kapitalizmin kaçınılmaz işleyiş yasalarının sonucudur.

Elmas madeni ile birlikte kapitalist sistem içerisindeki bütün sektörlerde sömürü var. Giydiğimiz giysilerden oturduğumuz eve kadar tüm sektörlerde çok düşük ücretlere, ağır sömürü ve ağır çalışma şartlarında çocuk işçilik mevcut. Kapitalist sistemde her şey ağır sömürü koşullarında üretiliyor. Bizim bu noktada yapmamız gereken ise bu yaşananları görmezden gelmek değil buna dur demektir. Bunu ancak kapitalizme karşı birlikte mücadele ederek yapabiliriz. Dünyayı gerçekten daha iyi yaşanılacak bir yer yapabiliriz, bunu yapmak bizim ellerimizde.

VENÜS

25 Kasım

Kadına Yönelik

Şiddetle Mücadele

Günü

Devrimci Öğrenci Birliği-DÖB

sabirsizlikzamani.
wixsite.com/website

DOBirliđi

dobbirliđi68

